

EU bygger på den grundlæggende idé om et multinationalt Europa, et Europa, hvor befolkningerne ikke føler sig bundet af deres fædrelande, og hvor nationernes særegne kendetegn og karaktertræk uadvikles til fordel for en uvirkelig og fåtaget totalliberaliseret ensartethed.

Service direktivet, som vi kender det, byggede på oprindelseslandsprincippet om en fuldkommen afmontering af landenes egen regulering, er et led i denne proces. Det handler ikke om at gøre samhandelen nemmere eller billigere. Det handler om at ophæve grænser og nedlægge nationale forskelle.

Kl. 10.50

Uden en sådan udslettelse af de nationale bånd kan EU i Bruxelles nemlig ikke overtage den fuldstændige magt over medlemslandene. Så længe der er nationale forskelle og forskellige modeller, vil europæerne aldrig opgive deres nationale styreform, og derfor kæmper EU's magtklæres kamp for at nedbryde nationernes Europa. Polakkerne skal ikke være polske, men europæiske. Danskerne skal ikke være hjemmehørende i Danmark, men lydige over for dekretterne fra Bruxelles, og derfor skal danske håndværkere, advokater, it-udbydere og andre serviceudøvere i Danmark presses af østeuropæiske løn- og arbejdsmarkedsforhold.

Som forbrugeroplysning er der måske grund til at nævne, at en arbejdstime i Polen i snit koster 4 euro. I Letland er den endnu lavere, nemlig helt nede på 3 euro. Til sammenligning er den gennemsnitlige pris i Danmark omkring 25 euro. Det er svært at se anden konsekvens af dette, end at konkurrencen fremover vil blive fuldstændig fri og ubundet af det sociale sikkerhedsnet, som et flertal her i Folketinget i årtier, århundreder har kæmpet for at bygge op.

Hvem er dum nok til at ansætte en tømrer, der koster næsten ti gange så meget, bare for at høre ham sige prisen på dansk? Hvem har råd til andet end at få bistand fra en polsk advokat, som er lige så dygtig som den danske, når prisen er en femtedel af den danske pris? Og hvem har i en global økonomi råd til at tage hensyn til sådan nogle ting som arbejdsmiljø, arbejdsmarkedsrettigheder eller en fair løn?

Men ikke nok med, at vi får billigere udenlandsk arbejdskraft, den logiske konsekvens af det her direktiv er naturligvis også, at danske serviceydere bliver arbejdsløse, og at de danske lønninger kommer under pres. Hvis direktivet vedtages, må vi bare håbe, at vi så kan overbevise de estiske og tjekiske og andre landes ind-

byggere om, at de skal finansiere vores velfærdssordninger, når vores folk kommer til at gå arbejdsløse.

Egentlig er det jo lidt besynderligt, at vi overhovedet skal have den her debat. For under et halvt år siden diskuterede vi nemlig præcis den samme sag, dengang foranlediget af Dansk Folkepartis beslutningsforslag, og dengang klappede stort set alle, i hvert fald et stort flertal af Folketingets partier, ad værtslandsprincippet. Det er også godt, men det er bare ikke godt nok. For skaden med det her direktiv er markant større, og derfor er det en paradeforestilling i naivitet, når man kun står og taler om værtslandsprincippet og oprindelseslandsprincippet. Det her handler om noget meget mere centralt.

Det handler om, at landene bliver fuldstændig umyndiggjort med hensyn til at regulere deres servicesektor. Område for område vil direktivet fjerne muligheden for, at landene kan stille krav og betingelser, fastsætte minimumsstandarder for de serviceydere, der skal virke på dansk jord. Vi må ikke, hvis direktivet vedtages, stille krav om, at de certifikater, de erklæringer, de meddelelser fra andre lande, som skal godtgøre, at folk leverer en ordentlig kvalitet, lever op til danske standarder. Det må Danmark ikke længere regulere. Alle skal anerkende alle attester.

Det, som engang var den oprindelige hovedhjørnesten i EU-retten – at hvis der er et tvingende hensyn til miljøet, til forbrugersikkerheden, til borgernes sikkerhed, så kan man lave undtagelser – fjernes, hvis ikke man vurderer, at sikkerhedskravet er godt nok; hvis ikke man siger, at det er proportionalt. Det er at gå på kompromis med landenes sikkerhed.

Man må ikke udstede tidsbegrænsede tilladelser, de skal være ubegrænsede, og en lang række krav bliver i artikel 14 gjort forbudte. Vi må ikke stille krav om registrering, vi må ikke stille krav om, at man skal være placeret i et vist antal stater, vi må ikke stille krav om en økonomisk attest eller om pligt til sikkerhedsstillelse eller til registrering. Det er en umyndiggørelse af medlemslandene, det er en afmontering af reguleringen af op imod 75 pct. af vores økonomi.

Det siges fuldstændig klart i artikel 15, stk. 6, hvor man vender det gamle princip om, at landenes regler kan efterprøves ved EF-Domstolen, om. Fremover bliver det Kommissionen, der skal godkende, om vi overhovedet må behandle reglerne. I stedet for at vi kan vedtage regler her i Folketinget, som så efterfølgende kan kendes i